

DE FIL DE VINT

ESTUDIANTES

ISABEL-CLARA SIMÓ

Dedico aquest article als misògins coneguts (dir-los amics seria una exageració), en particular, i, en general, als qui valoren el món a partir dels seus prejudicis. Tinc davant un acuradíssim estudi, que ha realitzat la Universitat Politècnica de Catalunya, sobre el rendiment d'estudiants i estudiants, un estudi que per primer cop compara les carreres tècniques per gènere.

Si escolteu el parer de la gent, fins i tot de persones solvents, copsareu una opinió generalitzada: que les dones han entrat amb força a la universitat, però que són bones en carreres humanístiques; en carreres tècniques són minoria i el seu rendiment, poc significatiu. Doncs creu-t'ho. La Universitat Politècnica, com el seu nom indica, es dedica a carreres tecnològiques; ara per ara, les estudiants són menys que els estudiants, però amb un augment els darrers anys que les situa ja a prop del 30% del total d'alumnes. Què estudien aquestes noies? Doncs l'informe assenyala per exemple l'enginyeria aeronàutica, en què el percentatge d'estudiants és superior a la mitjana de la UPC; més alt és encara el nombre d'alumnes que estudien arquitectura i edificació, malgrat la percepció social que creu que són carreres *mascles*; el percentatge, més alt (77,2% del total d'alumnes) es produeix en òptica i optometria; també és més alt que la mitjana el nombre d'estudiants en enginyeria civil, com també són molt alts els percentatges (en alguns casos superiors al 50%) en enginyeria química, estadística i agricultura, si bé són inferiors a la mitjana els percentatges en informàtica i telecomunicacions i en enginyeria industrial.

I el rendiment acadèmic? Doncs en fase selectiva, la superioritat de les noies va entre 5 i 11 punts, i en la fase no selectiva, el resultat mitjà dels estudiants és de 0,72, i el de les estudiants és de 0,76. Com que és la primera vegada que es fa un estudi com aquest, cosa que hem d'agrair a la sensibilitat igualitària de la UPC, els resultats m'han semblat espectaculars. Les dones vam reclamar l'accés a la cultura en ple segle XIX; un cop obtingut, hem manifestat un excel·lent nivell mitjà. Si a més vas a qualsevol acte cultural, hi veus una abundància de dones. Jo interpreto aquest fenomen com que tenim molta fam endarrerida de cultura i ens hi llancem amb ganes. En resum: la mística per als místics, no per analitzar la realitat. Apa.

EN ALTRES PARAULES

UN MATEIX

JORDI GRAUPERA I GARCIA-MILÀ

El dogma diu que per tenir un diàleg intercultural cal participar de la multiculturalitat. Ser un còctel. Apropar-se comprensivament a tota cultura sembla passar per la vivència d'aquella cultura. Renunciar a les conviccions i, per tant, renunciar a la crítica. Com els programes de zàping i batedores diverses, que col·loquen totes les notícies, reportatges, rareses, imatges impactants i fastigoses al mateix nivell, com una sola cosa. El consum directe, sense ordre ni definició. Per això m'alegra l'èxit del cantant Antony (and the Johnsons), que basa el nucli del seu discurs en la transsexualitat. Ell és un home i, segons diuen les seves cançons, voldria ser una dona. Malgrat el poc públic potencial de la seva proposta, una minoria, divendres va tocar al Prima-

vera Sound i va col·lapsar l'auditori, que exigia bisos. No és reivindicatiu, ni estrident, ni combatiu, ni profeta. És un home explicant-se a ell mateix, com pot, amb unes delicadíssimes cançons buides de tot manierisme. L'empatia que provoca no és només pel seu evident talent, reconegut arreu, sinó per la simplicitat del seu gest. El diàleg intersexual que ell proposa no renuncia a cap convicció, per això no impossibilita cap crítica. El diàleg acollidor és aquell que, en els temps de la pluriculturalitat progrè, s'acosta a l'altre des d'un mateix. Sense cap renúncia. La consideració més gran que es pot tenir per una altra visió del món és confrontar-la amb la teva i ser rigorós amb les conclusions. També quan és una condemna. La resta és consumir zàpings i diluir-se.

LA SOPA D'ALL

CAP A LA PLAÇA

ENRIC SÒRIA

Aquests dies hem pogut veure, disgustats, però no sorpresos, com la invitació a presentar la cultura catalana en la Fira de Frankfurt de l'any 2007 ha passat de ser una oportunitat literària a convertir-se en un embolic polític. No deixa de ser un mal començament. L'ocasió del 2007 és important, en primer lloc, perquè la fira és un bon altaveu editorial, i en segon, perquè la convidada és una àrea cultural i no un Estat. Potser els organitzadors comencen ja a sospitar que, amb aquesta decisió,

s'han equivocat. Entre la pila de coses que ací s'han dit, sobta comprovar el poc pes que han tingut les recomanacions dels organitzadors —que bé deuen saber a què es dediquen— i els estrictes arguments co-

merciais. Ens convé recordar, doncs, que la fira no és res més que un mercat, on l'única cosa que hem de demostrar és que sabem fer negocis. Com bé recordava Ignasi Riera en aquestes mateixes pàgines, la Fira

de Frankfurt és enorme, i la cultura o el país convidats no són més que una gota en un oceà, tret que s'hi facen sentir. No dubte gens que la literatura escrita en català és el que hauríem de mostrar-hi especialment, ni que siga perquè és la que menys es veu, però abans de traçar la llista dels exclosos, hauríem de preguntar-nos qui té, allà, la possibilitat de dir alguna cosa i de fer-se escoltar. Personalment, crec que, a Frankfurt, més que escriptors hi haurien d'anar llibres, i que les proclamacions patriòtiques no han substituït mai el treball ben fet.